

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoPr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201177
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121201177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Kpt. Nálepku č. 1, Prešov, priečinok 113, IČO: 00738409, proti žalovanému: A.. A. G., D..XX.XX.XXXX, N. U., A. Z. XX, práv. zast. Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, o vydanie bezdôvodného obohatenia s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 08.12.2021, č. k. 12Cpr/4/2021 - 116 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalobu zamieta.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 35, § 113, § 115, § 141a, § 251 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

3. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neprávom vyplatených náhrad cestovných výdavkov žalobcom žalovanému za obdobie od 29.12.2017 do 30.06.2020 vo výške 2.602,40 eur. Obrana žalovaného v konaní spočívala v tom, že v súvislosti s preložením do iného miesta výkonu práce mu vznikol nárok na náhradu cestovných výdavkov a po zmene jeho funkcie u žalobcu nevedel a ani z okolností prípadu nemohol predpokladať, že ide o sumy omylom vyplatené, keďže žalobca mu oznámil, že nemá nárok na príspevok na bývanie, nakoľko trvá u neho nárok na cestovné náhrady. Preto náhrady za žalované obdobie poberal dobromyseľne a nemal akýkoľvek dôvod, ktorý by u neho vzbudil pochybnosti v súvislosti s jeho nárokom na preplácanie náhrady cestovných výdavkov.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že personálnym rozkazom riaditeľa ÚVTOS a ÚVV Levoča (ďalej len „ústav Levoča“) zo dňa 30.01.2013 bol žalovaný preložený dňom 01.02.2013

z ústavu Levoča do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov (ďalej len „ústav Prešov“) a dňom 31.01.2013 bol odvolaný z dovtedajšej funkcie. Dôvodom preloženia boli organizačné zmeny vykonané na základe personálneho rozkazu ministra spravodlivosti SR č. 1 zo dňa 28.01.2013, ktorým bola funkcia žalovaného v ústave Levoča zrušená. Personálnym rozkazom riaditeľa ústavu Prešov zo dňa 31.01.2013 bol žalovaný zaradený do funkcie samostatný strážny v úseku strážnej a eskortnej činnosti so zaradením do 2. platovej triedy. Listom zo dňa 11.02.2013 žalovaný požiadal riaditeľa ústavu Prešov, aby rozhodol o náhradách výdavkov pri preložení na inú funkciu podľa § 113 zákona o štátnej službe späťne od dátumu preloženia, t. j. od 01.02.2013. Listom zo dňa 13.02.2013 riaditeľ ústavu Prešov žiadosť žalovaného schválil a priznal mu náhradu výdavkov v súlade s § 113 ods. 4 zákona od 01.02.2013. Personálnym rozkazom riaditeľa ústavu Prešov zo dňa 19.12.2017 bol žalovaný podľa § 35 ods.6 zákona o štátnej službe dňom 31.12.2017 odvolaný z funkcie samostatný strážny, a bol ustanovený podľa § 33 ods.1 uvedeného zákona do funkcie zástupcu vedúceho zmeny. Zároveň mu bol ustanovený základný čas služby v týždni 40 hodín a bol zaradený do 4. platovej triedy so započítaním doby odbornej praxe. Tiež mu bol priznaný rizikový príplatok, osobný príplatok a príplatok za veliteľa zásahovej skupiny. Dňa 25.09.2020 riaditeľ ústavu Prešov vydal rozhodnutie, ktorým žalovanému uložil povinnosť žalobcovi vrátiť neprávom vyplatené sumy predstavujúce náhrady cestovných výdavkov za obdobie od 01.01.2018 do 18.08.2020 ako náhrady výdavkov pri preložení na inú funkciu na základe cestovných príkazov od 29.12.2017 do 30.08.2019. Rozhodnutím zo dňa 11.1.2020 Generálny riaditeľ Zväzu väzenskej a justičnej stráže o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu riaditeľa ústavu Prešov rozhodol tak, že odvolaniu vyhovel a rozhodnutie zrušil.

5. K námietke vecnej príslušnosti vznesenej žalovaným súd uviedol, že spor medzi stranami o vydanie bezdôvodného obohatenia je možné pri zohľadnení čl. 3 a 4 základných princípov CSP formálne charakterizovať ako pracovnoprávny spor, i keď zákon o štátnej službe použitie Zákonníka práce na služobný pomer policajtov neupravuje. Miesto výkonu práce žalovaného je Prešov, a preto na prejednanie veci tak, ako ju žalobca skutkovo a právne odôvodnil, je daná osobitná miestna príslušnosť všeobecného súdu podľa § 19 písm. a CSP. Žalobca si na podanie žaloby ako miestne príslušný súd zvolil Okresný súd Prešov, kde má žalovaný miesto výkonu práce. Vec bola postúpená na prejednanie Okresnému súdu Poprad z dôvodu kauzálnej príslušnosti súdu podľa § 23 písm. g) CSP. Okresný súd Poprad je preto vecne, miestne a kauzálne príslušný na prejednanie veci. Súd zároveň poukázal na rozhodovaciu činnosť súdnych autorít, a to na Rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžo/31/2012, podľa ktorého je na prejednanie súkromnoprávných žalôb príslušný všeobecný súd a nejedná sa o vec správneho súdnictva. Žalovaný odkazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/78/2018 a 3Cdo/79/2018, ktoré sa týkali rozhodovania o priznaní nároku, nie nároku z bezdôvodného obohatenia.

6. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Konštatoval, že ak žalobca tvrdil, že nárok na vyplácanie cestovného žalovanému zanikol dňom jeho prevedenia na inú prácu, teda dňom 01.01.2018, pri uplatnení nároku na vrátenie vyplatenej sumy žalobca znáša dôkazné bremeno aj pre preukázanie naplnenia ust. § 251 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., teda že žalovaný vedel, alebo z okolností musel predpokladať, že pri ďalšom účtovaní a vyplatení cestovného po dni 01.01.2018 pôjde o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. V prejednávanej veci však žalobca nepreukázal, aby žalovaný vedel, alebo z okolností mohol predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom ako strana v konaní tvrdil, že nárok na poskytovanie náhrady cestovných výdavkov mu vznikol po preložení na výkon práce na pracovisko v Prešove z dôvodu uvedeného v ust. § 35 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 113 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. a od uvedenej doby nedošlo ku zmene pomerov, na základe ktorých by mu mal tento nárok zaniknúť. Okrem uvedeného osobitne sa žalovaný po zmene funkcie u zamestnávateľa informoval o nároku na príspevok na bývanie, pričom mu bolo žalobcom oznámené, že sa nič nemení, a preto mal žalovaný za to, že mu náhrady cestovných výdavkov aj po zmene funkcie u žalobcu patria. O dobrej viere žalovaného pri poberaní náhrad svedčí aj skutočnosť, že zamestnávateľ mu cestovný príkaz mesačne schválil, predložil na realizáciu učtárni príslušného oddelenia a pokladňa žalovanému vyúčtovanú čiastku uhradila. Žalovaný pri prijatí vyplatenej náhrady konal v dobrej viere, že mu patrí a nemal akýkoľvek dôvod, ktorý by smeroval k vzniku pochybnosti v súvislosti s jeho nárokom na preplácanie cestovných náhrad.

7. Zároveň súd považoval za dôvodnú aj hmotnoprávnu obranu žalovaného vznesením námietky premlčania sumy vo výške 47,60 eur, pretože k jej vyplateniu došlo predtým, ako uplynula trojročná

premlčacia doba na uplatnenie nároku podaním žaloby na súde. Žaloba bola doručená súdu dňa 10.02.2021, pričom k vyplateniu náhrady v danej výške došlo dňa 18.01.2018.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie vychádzal na základe vykonaných dôkazov z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že skutočnosť, na ktorú poukazoval žalovaný, že personálna skupina neupozornila žalovaného, resp. že sa k cestovným náhradám nevyjadřila neznamená, že žalovaný mal nárok na výplatu cestovných výdavkov naďalej, lebo tento nárok mu zanikol zo zákona. Pracovníci personálnej skupiny oboznamujú príslušníkov s už vyhotoveným personálnym rozkazom a so zmenami z neho vyplývajúcimi. Neboli povinní oboznamovať žalovaného, na čo má nárok a kedy mu nárok zanikne. Žalobca od 01.01.2018 neoprávnené poskytoval žalovanému náhradu cestovných výdavkov z miesta pobytu do miesta výkonu štátnej služby, aj keď žalovanému zákonný dôvod na výplatu cestovných náhrad zanikol. K vyplateniu cestovných náhrad došlo bez právneho dôvodu a táto skutočnosť nezabavuje žalovaného vrátiť neprávom vyplatené sumy. K námietke žalovaného, podľa ktorej mala byť predmetná vec týkajúca sa vydaného personálneho rozkazu s následnou možnosťou preskúmania v rámci správneho súdnictva, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/31/2012 zo dňa 27.11.2012 a zákon č. 73/1998 Zb. Tento zákon neupravuje možnosť, že by vydanie rozhodnutia o povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy z bezdôvodného obohatenia patrilo do právomoci správneho orgánu. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že uloží žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.554,80 eur, resp. aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol, akú právnu otázku mal súd prvej inštancie nesprávne právne posúdiť. Má za to, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku viac ako vyčerpávajúco odôvodnil aplikáciu ustanovenia § 251 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., a správne uzavrel, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo preukázanie, že žalovaný bol pri poberaní náhrad dobromyseľný, čo vyplynulo z viacerých skutočností a vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o vzťah ustanovenia § 251 zákona č. 73/1998 Z.z. k všeobecným ustanoveniam o bezdôvodnom obohatení upravených v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, správne súd citoval ustanovenie zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré je ustanovením špeciálnym a ktorého znenie má prednosť, teda je prípustné, aby pred vydaním bezdôvodného obohatenia bola najprv skúmaná dobromyseľnosť poberateľa náhrad. Žalobca po zmene funkcie žalovaného bol povinný vydať rozhodnutie, resp. rozkaz o priznaní príspevku na bývanie od 01.01.2018, čo však neurobil, a preto žalovaný v dobrej viere naďalej žalobcovi predkladal cestovné príkazy, ktoré ústav schvaľoval a vyplácal a žalovaný nemohol mať pochybnosť o ich dôvodnosti. Týmto konaním žalobca žalovaného len utvrdil v presvedčení, že na cestovné náhrady má aj naďalej nárok. Ak teda žalovaný predkladal cestovné príkazy a žalobca mu ich schvaľoval a preplácal, tým len potvrdzoval správnosť, že žalovanému cestovné náhrady patria. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

11. Žalobca vo svojej replike uviedol, že v plnom rozsahu trvá na skutočnostiach uvádzaných v žalobe, v predchádzajúcom písomnom vyjadrení zo dňa 23.06.2021 a vyjadrení prednesenom na ústnom pojednávaní, ako aj skutočnostiach uvádzaných v odvolaní. Uviedol, že konať v súlade so zákonom je povinnosťou každého príslušníka zboru, preto nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, aby žalovaný vedel alebo z okolností musel predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Preto je toho názoru, že vyplatením cestovných náhrad išlo o konanie bez právneho dôvodu a táto skutočnosť nezabavuje žalovaného povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy.

12. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav

správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Žalobca v odvolaní namietal, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym právnym záverom, ktoré ho viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a zamietnutiu žaloby.

16. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

17. Žalobca v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, alebo vierohodnosti, je logicky rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. 192 až § 194 CSP.

18. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP totiž možno napadnúť výsledok, činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

19. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že preloženie žalovaného z ústavu v Levoči do ústavu v Prešove v zmysle personálneho rozkazu č. 52/2013 zo dňa 30.01.2013 (č.l. 56) bolo preložením do iného miesta výkonu služby z dôvodu organizačnej zmeny vykonanej na základe rozkazu ministra spravodlivosti SR č. 1/2013 zo dňa 20.01.2013, ktorým bola dovtedajšia funkcia žalovaného v ústave Levoča dňom 01.01.2013 zrušená. Po preložení žalovaného z miesta bydliska (Levoča) do miesta výkonu služby Prešov (kam na pracovisko denne dochádzal), bol žalovaný ustanovený do funkcie samostatný strážny, a to personálnym rozkazom zo dňa 01.02.2013 (č.l. 55). Personálnym rozkazom zo dňa 19.12.2017 (č.l. 52) bol žalovaný dňom 31.12.2017 odvolaný z funkcie samostatný strážny a ustanovený do funkcie zástupcu vedúceho zmeny dňom 01.01.2018.

20. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že žalovaný aj po 01.01.2018, kedy mu odpadol právny dôvod na vyplácanie náhrady cestovných výdavkov (po zmene zaradenia funkcie), predkladal bez právneho dôvodu nadriadenému cestovné príkazy na vyplácanie cestovných náhrad až do 30.06.2020, a tieto mu boli neoprávnene vyplatené, čím žalovaný získal majetkový prospech vo výške 2.602,40 eur. Obrana žalovaného spočívala v tom, že po zmene zaradenia do funkcie, zamestnávateľ mu oznámil, že sa u neho, „nič nemení“ a keďže naďalej denne dochádzal do zamestnania z miesta bydliska Levoča do miesta výkonu služby v Prešove, žalovaný v dobrej viere predkladal žalobcovi cestovné príkazy, ktoré ústav schvaľoval, žalovanému cestovné náhrady aj vyplácal mesačne a žalovaný nemal žiadne pochybnosti o ich dôvodnosti.

21. V danej veci nebolo sporné, že žalobca žalovanému uhradil cestovné za cestu z miesta bydliska do miesta výkonu služby na základe žalovaným vyhotovených cestovných príkazov aj po dni 01.01.2018, kedy mu v dôsledku prevedenia na inú prácu nárok na cestovné zanikol. Rovnako medzi stranami nebolo sporným, že vyplatené sumy predstavovali majetok zverený služobnému úradu. Spornou bola skutočnosť, či sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu úmyselne, teda či vedel, že mu náhrada za cestovné nepatrí.

22. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že bezdôvodné obohatenie v podobe získania majetkového prospechu z plnenia z neplatného právneho úkonu, resp. plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, znamená, že v čase poskytnutia plnenia právny úkon formálne existoval, ale vykazuje vady, ktoré spôsobili jeho neplatnosť, resp. existujúci právny úkon odpadol. Významné v tejto súvislosti je ust. § 251 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., v zmysle ktorého neprávom vyplatené sumy je policajť povinný vrátiť, ak vedel, alebo z okolností musel predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty. Špeciálnosť tejto právnej úpravy teda spočíva v dvoch osobitostiach, a to: a) dobromyseľnosť zamestnanca, ktorú musí zamestnávateľ preukázať, b) výlučná aplikácia objektívnej trojročnej lehoty plynúcej od momentu vyplatenia peňažného plnenia zamestnancovi.

23. Pokiaľ ide o prvú osobitosť ust. § 251 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., t. j. dobromyseľnosť žalovaného, žalobca v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nesplnil povinnosť tvrdenia o nedobromyseľnosti žalovaného. Dôkazné bremeno v prejednávanej veci v tomto smere zaťažovalo práve žalobcu, ktorý sa v konaní vo vzťahu k žalovanému domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Bolo preto na žalobcovi preukázať, že žalovaný vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma náhrad cestovného nepatrí. K otázke „dobromyseľnosti žalovaného“ žalobca tvrdil, že žalovaný už ku dňu prevedenia na inú funkciu (01.01.2018) s písomným súhlasom žalovaného musel vedieť, že nárok na náhradu cestovného nemá. Preto podľa žalobcu, žalovaný nemohol byť dobromyseľný, že mu peňažné plnenie od žalobcu patrí. K tomuto tvrdeniu žalobcu je nutné zdôrazniť, že správne súd prvej inštancie konštatoval, že náhrady cestovného si žalovaný uplatňoval pravidelne každý mesiac, pričom tento stav trval viac ako dva roky. Nemožno prehliadnuť skutočnosť, že k vyplateniu cestovných náhrad dochádzalo na základe cestovných príkazov, ktorými si žalovaný vyúčtoval cestovné náhrady. Každý takýto cestovný príkaz bol žalobcom preskúmaný a následne bola žalovanému vyplatená uplatnená náhrada. Preto nemožno mať za preukázané, že by žalovaný získal bezdôvodné obohatenie nedobromyseľne, teda že by musel vedieť, že mu vyplatená suma náhrad za cestovné nepatrí. Žalobca v konaní nepredložil dôkaz, na základe ktorého by súd mohol dospieť k záveru, že žalovaný vedel, že nárok na náhradu cestovného mu nepatrí. Žalovaný preto nemal dôvod pochybovať o tom, že zmena jeho zaradenia vo funkcii spôsobuje zánik nároku na cestovné náhrady.

24. Ak žalobca od počiatku vedel o zmene pracovného zaradenia žalovaného a o tom, že mu vyplácané cestovné náhrady nepatria, mal povinnosť túto skutočnosť žalovanému oznámiť, resp. mu výplaty cestovných náhrad zastaviť. Naopak žalovaný sa nemohol domnievať, že náhrada cestovného mu nepatrí, ak naďalej denne cestoval z miesta bydliska Levoča do miesta výkonu služby Prešov rovnako ako pred zmenou funkcie. Žalovanému navyš nebol priznaný ani príspevok na bývanie v zmysle ust. § 141a zákona č. 73/1998 Z.z. z dôvodu, že sa „nič nemení“, t. j., že má naďalej nárok na preplácanie cestovných náhrad, čo len v žalovanom utvrdilo presvedčenie, že mu nárok na cestovné náhrady patrí. Preto je správny právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovaný nemal ako vedieť, že mu nárok na vyplácanie cestovných náhrad zanikol, a pretože pri ich získaní bol dobromyseľný, nie je povinný vrátiť prijaté plnenia žalobcovi. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako nedôvodnú zamietol vzhľadom na neunesenie bremena žalobcu, ktorý v konaní nepreukázal, že by toto bezdôvodné obohatenie žalovaný získal nedobromyseľne a naopak žalovaný dobromyseľnosť pri prijímaní mesačných cestovných náhrad v konaní preukázal. (§ 251 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.)

25. So zreteľom na tieto dôvody hodnotí odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, a preto bolo potvrdené postupom podľa § 387 CSP.

26. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak, plne úspešným bol žalovaný, ktorému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396

ods. 1 CSP. O konkrétnej výške trov odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 1 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).